

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/312/2018
Identifikačné číslo spisu: 4216201139
Dátum vydania rozhodnutia: 29.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4216201139.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne T.. G. Š., bytom V., Y. X, zastúpenej JUDr. Tiborom Šulákom, advokátom so sídlom v Hurbanove, Nám. Thége Konkolyho 3, proti žalovanej „SOS“, Zariadenie sociálnych služieb Hurbanovo, IČO: 00 654 434, Komárňanská 135, Hurbanovo, zastúpenej JUDr. Petrou Rumanovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Zámocká 5, o náhradu mzdy pri prekážkach v práci na strane zamestnávateľa, vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 6 Cpr 1/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 19. júna 2018 sp. zn. 12 CoPr 3/2017, takto

rozhodol:

P r i p u ť a, aby do konania na miesto «Krizové stredisko „SOS“ Hurbanovo» vstúpila «„SOS“, Zariadenie sociálnych služieb Hurbanovo».

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu Okresnému súdu Komárno (ďalej len „súd prvej inštancie“) 26. januára 2016 domáhala od žalovanej zaplata 28.373,10 € s príslušenstvom titulom náhrady mzdy pri prekážkach v práci na strane zamestnávateľa [§ 142 ods. 3 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (ďalej len „ZP“)]. V priebehu súdneho konania bola žalovaná istina a príslušenstvo stranou žalobkyne upravovaná. Právny podklad náhrady mzdy pri prekážkach v práci na strane zamestnávateľa bol podľa žaloby daný predchádzajúcimi súdnymi rozhodnutiami (najmä uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 MCdo 13/2009 z 21. októbra 2010, pozn.), podľa ktorých okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovanej bolo neplatné.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom z 21. júna 2017 č. k. 6 Cpr 1/2016-192 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 29.373,96 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu

zamietol. Zároveň rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 142 ods. 3 a § 134 ZP, keď v podstatnom uviedol, že žalobkyňa je od 1. mája 1997 v pracovnom pomere u žalovanej, ktorá listom z 29. septembra 2004 s ňou okamžite skončila pracovný pomer. Neplatnosť tohto okamžitého skončenia pracovného pomeru bola určená rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 17C 4/2010-354 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co 247/2011, právoplatnými dňom 25. apríla 2012, od ktorého času ani jedna strana nevykonala žiaden právne účinný úkon na skončenie pracovného pomeru a pracovný pomer nebol skončený ani dohodou, preto pracovný pomer žalobkyne trvá aj naďalej. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že od 1. júla 2014 žalovaná nepridelovala žalobkyni prácu riaditeľa zariadenia, nebolo dohodnuté jej iné pracovné zaradenie a ani pracovná zmluva nebola zmenená ohľadne druhu práce. Preto vznikla prekážka v práci na strane zamestnávateľa podľa § 142 ods. 3 ZP a zamestnávateľovi vznikla povinnosť poskytnúť žalobkyni náhradu mzdy vo výške jej priemerného zárobku až do tej doby, kým táto prekážka nezanikne. Na podporu svojich záverov súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 MCdo 13/2009 z 21. októbra 2010, vydaného v konaní o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyne.

3. Na odvolanie oboch sporových strán Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 19. júna 2018 sp. zn. 12 CoPr 3/2017 rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol, vo výroku o zamietnutí žaloby rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanej priznal nárok voči žalobkyni na náhradu trov konania. Odvolací súd v podstatnom uviedol, že žalobkyňa potom, ako jej žalovaná doručila okamžité zrušenie pracovného pomeru uzatvorila nový pracovný pomer na plný úväzok, pričom najvyšší súd vo veci sp. zn. 1 MCdo 13/2009 uvedenú skutočnosť neriešil a ani nezaujal právny názor v tom smere, či žalobkyni patrí nárok na náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku v takejto (novej) situácii. Uzatvorením nového pracovného pomeru a výkonom práce u nového zamestnávateľa žalobkyňa deklarovala nezáujem zotrvať v pracovnom pomere so žalovaným, preto bolo potrebné prijať záver, že jej náhrada mzdy za toto obdobie nepatrí. Priznanie náhrady mzdy v takomto prípade by bolo možné posúdiť ako také, ktoré by bolo v rozpore s dobrými mravmi (čl. 2 ZP). Aj keď Zákonník práce výslovne nezakazuje, aby zamestnanec uzatvoril dva pracovné pomery, z objektívneho hľadiska je vylúčené, aby zamestnanec mohol pracovať na plný pracovný úväzok súčasne u dvoch zamestnávateľov, keďže pracovná doba by sa časovo prekrývala, uzavrel odvolací súd. V neposlednom rade poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo 2745/2013 z 27. mája 2014, ktorý riešil obdobnú právnu problematiku.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). V podstatnom brojila proti dielčím záverom odvolacieho súdu „... nie je možné zistiť na základe akých právnych úvah dospel tento súd k záveru, že prekážky v práci vznikli aj na strane žalobkyne, tým, že sa zamestnala v inej organizácii na plný pracovný úväzok ... Zákonník práce umožňuje mať aj dva pracovné pomery ... Ide o svojvoľné rozhodnutie ... Poukazujem na rozhodnutie Najvyššieho súdu ... 1MCdo/13/2009 V uvedenom uznesení je jednoznačne uvedené, že z viny žalovanej organizácie vznikla prekážka v práci u zamestnávateľa a z tohto dôvodu má zamestnanec nárok na náhradu mzdy počas celého obdobia, po ktoré prekážka v práci trvá ... Za existencie ... prekážky v práci na strane zamestnávateľa nemá zamestnanec povinnosť dostavovať sa na pracovisko a zotrvať na ňom po celý pracovný čas ... Je na zamestnávateľovi, aby túto situáciu riešil, či už dosiahnutím dohody o zmene pracovnej zmluvy, alebo skončením pracovného pomeru so zamestnancom zákonným spôsobom. Pokiaľ tak nepostupuje, musí znášať dôsledky vyplývajúce z pretrvávania stavu považovaného za prekážku v práci na jeho strane“. V závere žiadala najvyšší súd, aby napadnutý odvolací rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

5. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu je správne a dovolanie žalobkyne navrhla odmietnuť.

6. V ďalších reakciách účastníci sporových strán poukazovali na podriadenie hmotnoprávnej normy vzťahujúcej sa na daný prípad pod ustanovenie § 79 ods. 1 ZP (žalovaná) resp. § 142 ods. 3

(žalobkyňa). V ostatnom žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že žalovaná od 1. januára 2019 zmenila názov z «Krizového strediska „SOS“ Hurbanovo» na «„SOS“, Zariadenie sociálnych služieb Hurbanovo», pričom sídlo organizácie a IČO zostali bez zmeny. V tomto ohľade žiadala o zmenu na strane pasívne legitimovaného subjektu.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

8. V priebehu dovolacieho konania žalobkyňa predložila návrh na zmenu pasívne legitimovaného subjektu (pozri bod 6 in fine), ktorú doložila oznámením Úradu Nitrianskeho samosprávneho kraja (ďalej len „NSK“) z 15. marca 2019. Z uvedenej písomnosti vyplýva, že zastupiteľstvo NSK Dodatkom č. 3 k Zriaďovacej listine schválenom na zasadnutí Zastupiteľstva NSK dňa 4. septembra 2018 uznesením č. 165/2018, ktoré nadobudlo účinnosť 1. januára 2019 vypustilo z čl. I Zriaďovacej listiny názov «Krizové stredisko „SOS“ Hurbanovo» a nahradilo ho názvom «„SOS“, Zariadenie sociálnych služieb Hurbanovo», pričom sídlo organizácie a IČO zostali bez zmeny. Zároveň týmto dodatkom vypustilo Čl. V (druh sociálnej služby „Zariadenie núdzového bývania“) a nahradilo ho novým Čl. V s predmetom činnosti „Špecializované zariadenie“.

8.1. Na konanie na dovolacom suďe sa primerane používajú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštitúcie, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 438 ods. 1 CSP). Na dovolacie konanie sa nepoužívajú ustanovenia o prístupení subjektov, o zmene a späťvzati zľaloby a o vzájomnej zľalobe (§ 438 ods. 2 CSP).

8.2. Ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa kona, môže zľalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto zľalobaneho vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho presli (§ 80 ods. 1 CSP). Súď vyhovie návrhu podľa odseku 1, ak sa preukáže, že po začatí konania doslo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto zľalobcu. Právne účinky spojené s podaním zľaloby zostávajú zachované (§ 80 ods. 2 CSP). Ten, kto vstupuje do konania, prijíma stav konania ku dnu jeho vstupu (§ 80 ods. 3 CSP).

8.3. Ustanovenia § 79 a § 80 CSP sú spoločne označene ako „Prístupenie a zmena subjektov“; § 79 CSP je označeny ako „Prístupenie“, § 80 CSP je označeny ako „Zmena“. Ustanovenie § 80 CSP, ktoré sa týka zmeny subjektov, nie je v § 438 ods. 2 CSP uvedene medzi ustanoveniami, ktoré v dovolacom konaní nemožno „primerane“ použiť. Podobne nebola ani podľa právnej úpravy účinnnej do 30. júna 2016 (§ 243c O.s.p. v spojení s § 92 ods. 2 O.s.p.) vylučena možnosť, aby v dovolacom konaní doslo k zmene účastníka.

8.4. Vzhľadom na to, že v danom prípade boli splnene procesne predpoklady zmeny na mieste žalovanej, najvyšší súď navrhovanú zmenu pripustil.

9. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Prípustnosť dovolania bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol CSP v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súď nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštitúcia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

10. Najvyšší súď v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež

právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 36/2016, 5 Cdo 264/2014, 1 Cdo 334/2013).

11. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno ani po 1. júli 2016 interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 208/2014). Naďalej platí, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03].

12. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

13. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

15. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

16. Žalobkyňa podala dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, nesúhlasiac a polemizujúc s právnymi závermi odvolacieho súdu, na základe ktorých v namietanej časti zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a žalobu zamietol a poukazujúc pritom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 MCdo 13/2009 (pozri bod 4).

17. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou dovolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

18. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia

najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3 Cdo 6/2017, 6 Cdo 21/2017).

19. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP musí byť riešená odvolacím súdom a odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie. Pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na dvoch alebo viacerých (z hľadiska merita rozhodnutia rovnocenných) dôvodoch, z ktorých každý jeden aj len samostatne bol súdom považovaný za kľúčový [v tom zmysle, že so zreteľom naň bolo treba žalobu buď zamietnuť alebo (naopak) žalobe vyhovieť], zaťažuje procesnú povinnosť dovolateľa preukázať prípustnosť a opodstatnenosť dovolania vo väzbe na každý jeden z týchto dôvodov. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, takto dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

20. Osobitne významným znakom otázky relevantnej v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je jej zásadný právny význam. Aj za účinnosti nových civilných predpisov je opodstatnené konštatovanie, že otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre tú ktorú prejednávajú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky (1 Cdo 132/2009, 2 Cdo 71/2010, 3 Cdo 51/2006, 4 Cdo 151/1998, 5 Cdo 1/2010, 7 Cdo 117/2011). Zásadný právny význam otázky, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je daný zámerom prispieť k zjednocovaniu (a zjednoteniu) rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky.

21. V neposlednom rade treba uviesť, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je relevantná len otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky vyššie uvedené znaky (body 17 až 20). Ak z týchto znakov chýba čo i len jeden, nemôže byť dovolanie procesne prípustné.

22. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, nevymedzí právnu otázku a neoznačí rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré riešia právnu otázku inak, ako ju riešil odvolací súd, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (ktorú otázku a ktorú rozhodovaciu prax mal dovolateľ na mysli); v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty odklonenia sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže ale najvyšší súd (na druhej strane) pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priesiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP.

23. Najvyšší súd v rámci dovolacieho prieskumu, rešpektujúc vyššie uvedené východiska, preskúmal prípustnosť dovolania žalobkyne podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a dospel k záveru, že (i) dôvody ňou uvádzané v podanom dovolaní nemajú zákonom predvídaný charakter právnej otázky (body 4 v spojení s bodmi 7, 19 a 22) a (ii) nie je daná ani kauzálna súvislosť medzi žalobkyňou označeným rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 1 MCdo 13/2009 a právnymi otázkami riešenými (inak) odvolacím súdom v napadnutom rozhodnutí (bod 3 v spojení s bodmi 18 a 22).

23(i) Dovolateľka vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu polemizujúc s právnymi závermi odvolacieho súdu uvádza, že „... nie je možné zistiť na základe akých právnych úvah dospel tento súd k záveru, že prekážky v práci vznikli aj na strane žalobkyne, tým, že sa zamestnala v inej organizácii na plný pracovný úväzok ... Zákonník práce umožňuje mať aj dva pracovné pomery ... Ide o svojvoľné rozhodnutie ... Za existencie ... prekážky v práci na strane zamestnávateľa nemá zamestnanec povinnosť dostavovať sa na pracovisko a zotrvať na ňom po celý pracovný čas ... Je na zamestnávateľovi, aby

túto situáciu riešil, či už dosiahnutím dohody o zmene pracovnej zmluvy, alebo skončením pracovného pomeru so zamestnancom zákonným spôsobom. Pokiaľ tak nepostupuje, musí znášať dôsledky vyplývajúce z pretrvávania stavu považovaného za prekážku v práci na jeho strane“. V kontexte uvedeného, i keď žalobkyňa dovolanie formálne odôvodňuje nesprávnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, právnu otázku zásadného významu nijako neformuluje. Z obsahu jej dovolania možno vyvodiť, že nesúhlasí s logickými úvahami a skutkovými závermi odvolacieho súdu a s vyhodnotením zistených skutkových okolností. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa v tomto prípade namieta nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom; touto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľka vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Ako bolo už uvedené vyššie, len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP a § 432 ods. 2 CSP.

23(ii) Odhliadnuc od uvedeného v predchádzajúcom odseku najvyšší súd nemohol posúdiť (ani) odklon odvolacím súdom riešenej problematiky - o „faktickom“ skončení pracovného pomeru žalobkyne u žalovanej, v dôsledku ktorej skutočnosti jej podľa názoru odvolacieho súdu nepatrí (ďalšia) náhrada mzdy, ktorej vyplatenie by bolo v rozpore aj s dobrými mravmi (čl. 2 ZP) - s rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 1 MCdo 13/2009, pretože toto rozhodnutie danú problematiku neriešilo. Najvyšší súd v uznesení 1 MCdo 13/2009 z 21. októbra 2010 (ktorým zrušil odvolacie i prvostupňové rozhodnutie, pozn.) posudzoval v súvislosti so sporovými stranami ne/platnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a nie (ďalšiu) náhradu mzdy, ani „faktické“ skončenie pracovného pomeru, či rozpor s dobrými mravmi, ktoré boli v hre teraz. Inak povedané, dôvod rozhodnutia (ratio decidendi) v žalobkyňou označenom rozhodnutí sp. zn. 1 MCdo 13/2009 bol nerozlučne spätý (iba) s posudzovanou otázkou, či žalovanou kvalifikované konanie žalobkyne ako závažné porušenie pracovnej disciplíny (neospravedlnená neprítomnosť v práci - absencia) obstoje alebo neobstoje ako dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru. Z uvedeného rozhodnutia však nijako nevyplýva (neurčuje sa právny názor, či právny záver), či v neskoršom čase má žalobkyňa právo na náhradu mzdy, či došlo k „faktickému“ skončeniu pracovného pomeru, alebo či vyplatenie náhrady mzdy by bolo v rozpore s dobrými mravmi. V neposlednom rade na tieto súvislosti správne poukazuje aj odvolací súd v napadnutom rozhodnutí [„najvyšší súd vo veci sp. zn. 1 MCdo 13/2009 uvedenú skutočnosť neriešil a ani nezaujal právny názor v tom smere, či žalobkyňa patrí nárok na náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku v takejto (novej) situácii“]. Z uvedeného je na prvý pohľad zrejmé, že žalobkyňou označené rozhodnutie odvolacieho súdu, od ktorého by sa malo podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP napadnuté odvolacie rozhodnutie odlišovať, sa týkalo sporu skutkovo a právne odlišného. Jej dovolacia argumentácia, že odvolací súd sa v danom prípade odklonil od záverov vyjadrených v tomto rozhodnutí najvyššieho súdu, je preto neopodstatnená a nespôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

24. Podľa § 447 CSP odvolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

25. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd odmietol dovolanie žalobkyne proti napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 447 písm. f) CSP.

26. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.